

UN DIA DE MARXA

Per J.A. Giménez Rubio

Algú ha sentit el benestar interior en acabar una caminada? És com quan has acabat de fer un treball i et dius, tot sospirant: "Avui he fet molt bona feina". Doncs això és el que em va succeir a mi el matí del dimecres 12 d'abril de 2023.

Va ser una més de les marxes nòrdiques que organitza la Diputació de Barcelona. S'estructuren en grups de quatre pobles escollits a l'atzar amb la intenció de promoure l'esport i, de pas, que serveixin per a socialitzar més a la gent gran. Això ens permet conèixer de primera mà gent d'altres pobles de la província i la seva cultura explicada per ells mateixos.

Abans de començar, estàvem acompanyats per la jove i treballadora incansable Alba, la nostra alcaldessa, i pels organitzadors locals Joan i Marc, que ens van invitar a fer un escalfament davant del centre cultural Sant Valentí de Navarcles. Vam fer servir uns pals que ens havia proporcionat la mateixa organització. Porten uns guants especials anomenats dragoneres que permeten deixar el pal sense que caigui a terra, perquè queden aferrats a la mà.

Com podeu imaginar-vos, va ser una caminada fàcil, d'uns vuit kilòmetres. Passava per uns terrenys més aviat planers y ben emblemàtics del poble. Per exemple, la masia de Can Soler, d'on va sortir el propietari, un home d'alçada molt per sobre la mitjana i d'aparença generosa, per saludar-nos i oferir-nos l'ús dels lavabos per qui ho necessités, al mateix temps. També ens va convidar a fer un tast dels fruits secs de la seva explotació, regada per un sistema de rec gota a gota, idoni en aquest temps de sequera.

Quina pena feia veure els camps de blat que no han pogut créixer per la falta d'aigua! Mostraven una colorí groguenca com a resultat d'una maduració precoç i unes plantes minúscules que suportaven raquíques espigues, amb un gra molt petit. Tot plegat, presagi d'una collita perduda, si més no, ínfima.

Una altra masia destacada que la nostra tuta vorejava va ser la de l'Angle, que està situada en una corba del riu Calders, tal com indica el seu nom. Al seu costat està l'arxiconeguda font que porta el mateix nom i que ara ens mostrava un cartell desolador que anunciava que no té garantia sanitària, a diferència del que passava no fa gaire. Tot caminant, ens aturàvem a estones per escoltar les explicacions del nostre guia i amic Amadeus, gran docent i erudit que s'havia preparat molt bé la lliçó per informar-nos de la geografia i història del terreny.

Per acabar, vam anar al llac de Navarcles passant prèviament per l'emblemàtica font de la Cura, que ja ho diu tot el seu nom. Allà vam fer cruspir-nos el contingut de les carmanyoles que cadascú s'havia preparat asseguts en bancs i cadires del bar del Mingo, personatge carismàtic i amant de la natura que regenta unes instal·lacions a on es poden llogar unes canoes i/o fer un salt de tirolina.

Aquesta crònica he volgut acompanyar-la d'unes fotos. Està pensada per a divulgar i animar a la gent, especialment la duna certa edat, a practicar la marxa nòrdica sense cap mena de complex, perquè es tracta d'un esport idoni per gaudir de la natura, fer coneixences i mantenir-se en forma.

**Diputació
Barcelona**

| *Xarxa de Biblioteques
Municipals*